

Brev till personal på korttidsboendet

Kerstin Edberg

Att läsa på personalkonferensen

Jag vill tacka er, alla fantastiska och engagerade personer som får komma mina döttrar nära, för att ni finns och vill ha det här jobbet som ofta kräver otroligt mycket av er utan att någon utanför riktigt kan förstå.

Jag har två underbara tjejer. Dock drabbas jag emellanåt av olika känslor som sköljer över mig, suger tag i mig, drar med mig och nästan dränker mig. Det kan vara förtvivlan, otillräcklighet, skuld, ilska, vanmakt, rädsla, hjälplöshet, besvikelse, sorg, smärta, misslyckande, skam, frustration och oro för framtiden. Kanske har jag missat nåt...

Alla som har barn kan nog känna igen sig i detta för det är inget unikt i att drabbas av dessa känslor. Däremot är det inte lika vanligt att som förälder vara så utlämnad till att behöva hjälp av andra "vuxna" för att ta hand om sina barn. Jag kan tvingas stå ut med att skiljas från en dotter som står med tårar i ögonen och kramas utan att vilja släppa och då försöka hålla upp en god min och klämkäckt säga hej då, för att inte bryta ihop framför okända människor eller för dottern skull. Sen hinner jag bara starta bilen och köra tjugo meter upp för backen innan sorgen hinner ikapp och väljer över mig så att kroppen vänder sig ut och in och tårarna forsar fram.

Eller en annan gång när dottern inte ens vill kramas eller sitta bredvid mig vid bordet och vägrar att lyssna på vad jag säger och istället hänger sig på en vikarie som kanske bara jobbat i tre veckor. Då är det lätt att känna sig misslyckad och oduglig som mamma.

Vanmakten brukar ta form när jag talar med dem i telefon och jag hör att de är trötta, speedade, hungriga eller ledsna. Då kan det kännas väldigt fattigt och hjälplöst att försöka trösta eller stötta dem. Eller när jag nästan längtar ihjäl mig efter doften av deras kinder men vet att det inte blir bra att åka på spontant besök.

Många är gångerna då jag känt mig otillräcklig över att min ork inte räcker till, att inte få vara den som tvättar deras kläder och inte har koll på vad de har för kläder i garderoben eller kanske inte ens kommer ut i affärer för att köpa nytt. Ständigt bär jag en rädsla för att jag ska uppfattas som den där jobbiga morsan som bara är arg och missnöjd eller att min besvikelse över vår situation färgar allt jag säger, till att låta gnällig och otacksam.

Vems fel är det egentligen att mina barn är behov att alldeles särskilt mycket stöd? Skulden ligger där som en kletig hinna över tillvaron och segar sig fast i min rädsla att inte klara av mina barn. Gång

efter annan märker jag att jag skäms över deras utmanande beteende och när de utmärker sig som annorlunda jämfört med det som anses normalt. Är det mitt fel??? Nej det vet jag, men ändå förundras jag över att det ska vara en sån utmanande resa att acceptera dem precis som de är.

Allting har sina perioder och ofta flyter allt på i jämn lunk där vi alla kan se deras utveckling och framsteg. Men så kommer ett bakslag! Inte så konstigt kanske att den som först och främst blir mest utsatt för deras reaktioner och utmanande protester är den som har funnits med längst. Smärtan över att se mina barn må värre än värst och inte nå fram till dem är stor, tung och svårbeskriven.

Jag förblindas och förlamas i stunden och jag försöker förtvivlat återfinna balansen inom mig i vad som både snurrar som en tornado och fryser till i en stiltje utan minsta pust. Jag utmanas att stoppa min fart samtidigt som jag behöver komma i rörelse. Min frustration över att vara den som har svikit och sviker dem mest är inte lätt att stå ut med.

Dessutom ska jag i detta, förnuftigt och behärskat, få människor som har känt mina flickor i ett fåtal år, att se och förstå dynamiken av alla våra år tillsammans. Jag vill med detta be er att våga stå stadigt och möta mig med nyfikenhet och respekt för allt ni inte vet, om vad vi har gått igenom. Jag uppskattar er och jag är tacksam för allt ni gör för mina tjejer och mig.

Kerstin

Artikelförfattare **Kerstin Edberg** är utbildad handledare inom autismspektrumområdet och arbetar med vuxna med Aspergers syndrom.

Kerstin är förälder till tvillingflickor med utvecklingsstörning, ADHD och autism. I artikeln beskriver hon sina tankar och känslor utifrån den mycket speciella situation det är att vara i beroendeställning gentemot personal.